

ΡΩΜΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Εικοστὸν καὶ δευτέρου ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν ἐδρεύομεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἑννακόσα καὶ χίλια καὶ ἑπτὰ,
εὐτυχίας παντοῦ καὶ λεπτὰ.

Τῶν ὄρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.

Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μὲ ὄνο.

Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—ὁ ἑκα φράγκα καὶ ἴσ' τὸ χέρι.

Μάρτη τοῦ μηνὸς δεκάτη
καὶ ἐτοιμάζουν τὸ Παλάτι.

Ποῦντος ὀγδοῇντα δύο καὶ ἑννακόσα,
κατ' αὐτοκινήτων λέγει κάθε γλῶσσα.

Τῶν ὁρῶ ξυλίνων λῆροι
μέσα' στὸ Κοιμητήρι.

Ψυχράββατο καὶ πάλι,
σχόλη, Περικλῆ, μεγάλη.
Τὶ κερὰ καὶ τί λαμπάδες,
δίσκοι, κόλλυβα, παππάδες,
ποταμοὶ δακρύων, οἱ μοι,
καὶ αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.

Μακρὰν τώρα τῆς κραυγῆς
καὶ τῆς ἀνθρωπίνης πάλης
ἐλα νὰ θρηνήσωμεν.

Καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων
μ' ἐξιτόρησιν ἀγώνων
νὰ τοὺς συγκινήσωμεν.

Κλάψε, προσωπὶς γελοία,
περασμένα μεγαλεῖα,
ποῦ τῆς ἔχει κάνει ληῶμα
τῆς κοινῆς μητρὸς τὸ χῶμα.

Κύττα, πρόσωπο γελοῖο,
καὶ ἕνα καὶ ἄλλο Μουσολεῖο,
καὶ μάτην βουρκωμένα, κύττα κάθυγρα μαντύλια,
καὶ τάφους, Περικλέτο, ποῦ δὲν ἔχουνε καντύλια.

Ἐέχασε χορῶν παρκέτα,
ἔέχασε καὶ καρναβάλια,
καὶ κρασί, παληομαζέτα,
βάλε σὲ νεκρῶν κεφάλια.

Κι' ἡ ζωὴ μας ὕπνος εἶναι,
σὲ νεκρῶν κρανία πίνει,
καὶ μὲ τοὺς νεκροὺς εὐθόμει
καὶ αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.

Κύττα μνήματα πτωχὰ
καὶ μεγάλα... χὰ χὰ χὰ.

Ποίαις σκέψεις προκαλεῖ
τὸ μικρὸ καὶ τὸ μεγάλο...
γέλα, Μεφιστοφελῆ,
καὶ μὲ τὸνα καὶ μὲ τᾶλλο,
καὶ καλοὺς κακοὺς εὐφήμει,
καὶ αἰωνία τῶν ἡ μνήμη.

Π.—Πόσαις φοραῖς δὲν ἔκλαψα σὲ τάφους καθισμένος
τῶν ζωντανῶν τὸ γένος.

Πόσαις φοραῖς δὲν γέλασα, βρὲ Φασουλῆ, σὰν εἶδα
χωρὶς κανένα μορφασμόν,
χωρὶς κανένα σαρκασμόν,
μεγάλου καὶ μικροῦ νεκροῦ κιτρίνην προσωπίδα.

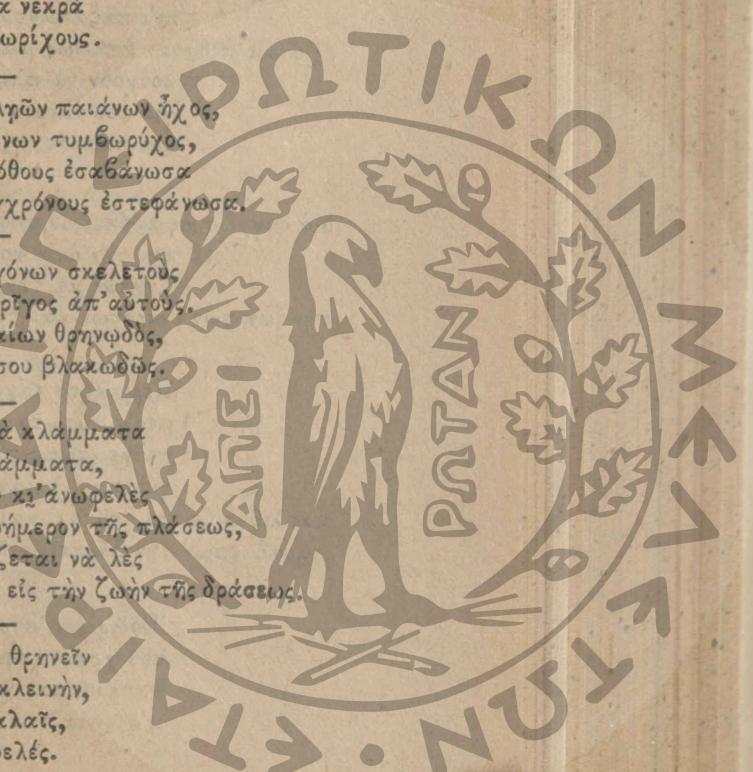
Πόσαις φοραῖς δὲν ἔγινε καὶ ὁ παληο-Περικλέτος
φιλόσοφος Ἀμλέτος,
καὶ δὲν ἐθρήνησε πικρὰ
μὲ μέτρα καὶ μὲ στίχους
ἀστείων καύκαλα νεκρὰ
καὶ σκόπτας Ὑωρίχους.

Πόσαις φοραῖς μ' ἐξύπνησε παληῶν παιάνων ἦχος,
πόσαις φοραῖς δὲν ἔγινε προγόνων τυμβωρύχος,
πόσαις φοραῖς ὄνειράτα καὶ πόθους ἐσαβάνωσα
καὶ μὲ κλαδὶ κυπαρισσιοῦ συγχρόνους ἐστεφάνωσα.

Πόσαις δὲν προσεφώνησα προγόνων σκελετοὺς
καὶ ἐζήτησα ζωῆς χυμὸν καὶ σφρίγος ἀπ' αὐτοῦς.
Πόσαις φοραῖς δὲν ἔγινε τροπαίων θρηνῶδες,
καὶ πόσαις δὲν ἐγέλασα μαζί σου βλακώδες.

Φ.— Τὰ γέλοια καὶ τὰ κλάμματα
συνειθισμένα πράγματα,
καὶ μάταιον κατήντησε, κοινὸν καὶ ἀνωφελές
τὸ νὰ θρηνῇς τὸ μάταιον καὶ ἐφήμερον τῆς πλάσεως,
καὶ πάντων ματαιότερον νομίζεται νὰ λὲς
τὰς προσπάθειάς τῶν Ρωμηῶν εἰς τὴν ζωὴν τῆς δράσεως.

Τὸ γελᾶν καὶ τὸ θρηνεῖν
τὴν μητέρα τὴν κλεινὴν,
ποῦ γανόνει κεφαλαῖς,
μάταιον καὶ ἀνωφελές.

Π.—'Ηθελα πολλές φορές στην γεννέτειράν του μώμου
μ' ένα πρόσωπον νεκρού νά σκεπάζω τ' δικό μου
νά μη φαίνονται τὰ γέλοια, πού μου φέρνει τούτ' ἡ πλάσις
μέ τούς τόσους τούς θριάμβους τῆς ξηρᾶς καί τῆς θαλάσσης.

Φ.— Βρὲ κλαψέρ' Ἱερεμία,
μὴ τοσοῦτον ἀθυμῆς,
κι' ἐλ' ἀπάνω σὲ μνημεῖα
νά χορέψωμε κι' ἐμεῖς.

'Εστῶσαν συχωρεμένοι
ὅλοι τοῦτ' οἱ πεθαμμένοι,
κι' ὅσοι τὸν ἀνθρωπισμὸν ἀληθῶς ἐτίμησαν
καί με στέφανον τιμῆς θαλλόντ' ἀπεδήμησαν,
κι' ὅσοι μόνοι τῶν δουλειᾶ
εἶχαν πάντα τὴν κοιλιὰ.

Μὴ διάκρισις καμμία
'στῶν θανόντων τὰ μνημεῖα.
Σ' ὅλους ἀναβε κερὶ,
κόσμει τάφους καλίσθητες,
καί καθεὶς ἄς συγχωρῇ
τούς νεκροὺς ἀδιακρίτως.

Μὴ διάκρισις καμμία
'στῶν θανόντων τὰ μνημεῖα,
καί συγχώρει τούς θανόντας βλακωδῶς ἐν ἀρετῇ
κι' ὅσους ἐλεγαν γαϊδάρους... ἦσαν ἄνθρωποι κι' αὐτοί.

'Στῶν νεκρῶν αὐτὰ τὰ μέρη
πού τὸ τίμιο τὸ χέρι,
Περικλέτο μου κουτέ,
πού δὲν ἐκλεψε ποτέ;

'Αλλὰ ξέρεις νὰ μου πῆς
πού κι' ἐκεῖνο τῆς κλοπῆς;
Πᾶνε καί τὰ δύο, βλάκα,
κι' ἐλῶσαν ὑπὸ τὴν πλάκα.

Τάφους γύρω σου θεώρει
κι' ἀπαξάπαντας συγχώρει,
κι' ὅσους πέθαναν ἐντίμως μακαρίζοντες τούς φαύλους,
πούχουν νὰ πληρώσουν καύλους
γὰ τοῦ Χάρου τὰ πορθημεῖα,
καί παρὰδες γὰ μνημεῖα.

Μὰ συγχώρησε κι' ἐκεῖνον, ὁποῦ ζούσε μὲ σισύραις,
καί τὴν ὥρα τοῦ θανάτου
'ζήλεψε μὲ τὴν καρδιά του
τὴν ζωὴ τῶν ἐναρέτων καί τῆς ἀρετῆς τῆς ψείραις.

Περικλέτο κακομοίρη,
μὲς σ' αὐτὸ τὸ κοιμητήρι,
πούχει τώρα πανηγύρι,
γύρνα μὲ λιθάνιστ' ἱρι,
καί λιθάνιζε καί τοῦτον, καί λιθάνιζε κι' ἐκεῖνον,
παραβλέπων τὴν βλακείαν τῶν παθῶν τῶν ἀνθρωπίνων.

'Εδῶ μέσα στὰ μνημεῖα
πού χρηστότης κι' ἀτιμία;
Φαύλους καί χρηστὸς εὐφύμει,
κι' αἰώνια τῶν ἡ μνήμη.

Βλέπω γύρω μου τοὺς ζῶντας καί ψελλίζω μοναχὸς
δὲν βαρέθηκαν νὰ ζῶνε μὲς στὰ βράσανα τοῦ κόσμου.
Βλέπω καί τοὺς πεθαμμένους καί φωνάζω, τραγοῦν
δὲν βαρέθηκαν καί τοῦτοι νᾶναι πάντα πεθαμμένοι.

Πίνε, Περικλέτο, πάλι
μέσα σὲ νεκροῦ κεφάλι.
Τίνος νᾶναι τάχα τοῦτο; νᾶν' ἐφθόου; νᾶναι γέρου;
ἀνδρικόν ἢ γυναικείον, ἢ καὶ γένους οὐδετέρου;

Π.— 'Εγὼ ξέρω θετικῶς
ὅτι τοῦτο τὸ κρανίον
εἶναι κάποιος γυναικὸς,
καλλονῆς ἐκ τῶν σπανίων.

Εἰς αὐτὴν ἐδῶ τὴν τρύπα
ἦτο, φίλε παρλαπίπα,
τριανταφυλλέιο στόμα,
πούγινε σκολήκων βρῶμα.

Κύτταξέ το... ποῖα φρίκη!...
πού τὰ πρῶτα χρώματά του;
τὶ φρικτὸ μασκαράζι
τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Γυναικεία κεφαλὴ
καί σαμπάνια μέσα χύνε,
κι' ἂν μπορῆς, βρὲ Φασουλῇ,
φίλησέ τὴν ὅπως εἶναι.

Φ.— Νὰ κι' ἐκεῖνο... κύτταξέ το...
τὸ γνωρίζω, Περικλέτο.
Εἶναι κάποιου γεραροῦ,
κοιμηθέντος πρὸ καιροῦ.

Εἰς αὐταῖς ἐδῶ τῆς τρύπαις ἦσαν μάτια μὴ φορᾶ,
πού θεθαίως τσιμπλασμένα θά' ξυπνοῦσαν τὸ πρῶτο,
κι' εἰς αὐτὸ τὸ μέρος ἦτο μία μύτη, μασκαράζ,
πού θά' πάθαινε κι' ἐκεῖνη σὰν κι' ἐμᾶς καταρροή.

Τώρα πιά μὴδὲ συνάχι, μὴτε μιζομάντυλο...

Π.— Βλέπε τάφους ξεχασμένους δίχως παλαιοκάντυλο.
Φ.— Παρατήρησε, βουδάκι,
τοῦτο τὸ γερὸ κεφάλι.

Π.— Δῶσε μού το...

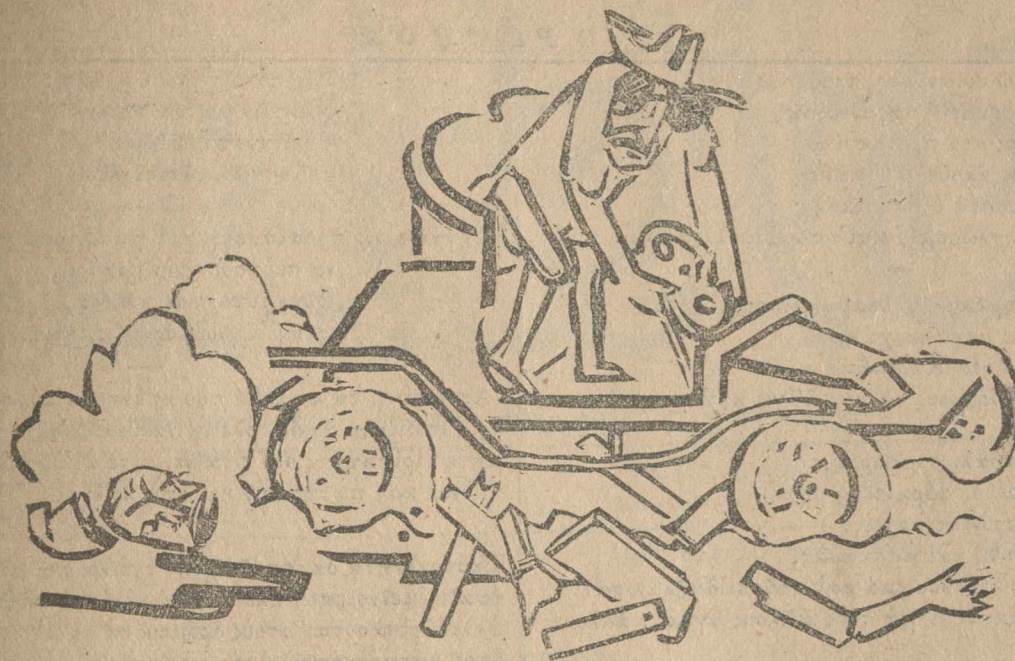
Φ.— Τὸ γνωρίζεις;

Π.— 'Ἦτο κάποιου βουλευτοῦ
ρέκτου, γλωσσοκαμπανάτου, κι' ἐν τοῖς πρώτοις λιμενικοῦ.

Φ.— Δὲν πῶς τάχε τετρακόσα,
'γύρευε κι' ὕπουργιλικία...
κρίμα κρίμα τέτοια γλώσσα
νά τὴν φᾶνε τὰ σκολήκια.

Π.— Κλάψε τον τὸν βουλευτὴ...
τέτοιαις γλώσσαις σὰν κι' αὐτὴ
ἔπρεπε σκολήκων βρῶμα
νά μὴ γίνωνται στὸ χῶμα.

Πού καὶ τόνος ὑψηλός;
πού καὶ τόνος χαμηλός;
πού μελίρρυτος αὐδὴ
μὲ χειμάρρους εὐγλωττίας
διαρκῶς νὰ κελადῇ
σὲ ζητήματ' ἀπαρτίας;

Βάρδα, Περικλέτο βρῶμα,
κι' ὅλους θὰ σᾶς κάνω ληῶμα.

Πού τὸ στόμα τὸ στωμύλον,
φρόνητρον ἐχθρῶν καί φίλων;
πού ραντίσματα σιέλων;

'Πίστευες ποτὲ μ' αὐτὰ,
γλωσσοκόπε βουλευτὰ,
πῶς θά' βρῆς τοιοῦτον μέλλον;

'Ἐπρεπε γὰρ τέτοιαις γλώσσαις ἓνα Πάνθεον νὰ γίνη
μὲς στῆς δόξης τὸ καμίνι,
καί νὰ μένουν ἐκεῖ πέρα
γὰ παντοτεινὴ φοβέρα.

'Ἐπρεπε, βρὲ Περικλέτο, νὰ μὴ ληῶνουν μὲς στὴ γῆ,
καί νὰ δείγνουμε στούς ξένους
γὰ παλάδιον τοῦ γένους
ἀπὸ γλώσσαις συλλογῇ.

Τέτοιαις γλώσσαις σὰν καί τούτῃ,
πού μᾶς ἐμαθάν, τσιφούτῃ,
τὰ Συντάγματα φαρσί.

'Ἐπρεπε πού λὲς κατ' εἶδη
νά τῆς βάζωμε στὸ ξύδι,
νά τῆς κάνωμε τουρσί.

Κι' ἡ πατρὶς ἡ ψωραλέα
νάχη συλλογὴν γλωσσῶν,
πού τῆς ἔφεραν τὰ κλέα
τῶν αἰώνων τῶν χρυσῶν.

Λόγος πρὸς πάντας
τούς μεταστάντας.

Τεθνεῶτες προσφιλεῖς,
ἐρχεται κι' ὁ Φασουλῆς

πάλιν νὰ σᾶς ἐνοχλήσῃ
καί πολλά νὰ σᾶς μιλήσῃ.

Δὲν μοῦ λέτε πῶς περνάτε; ...
τί καλὰ πού δὲν πεινᾶτε,
καί δὲν ἔχετε κοιλιὰ,
καί δὲν κάνετε δουλειὰ.

Κι' ἂν ὁ θάνατος μὴ μέσῃ
λείψῃ γὰρ τὴν ἄλλη σφαῖρα,
μὰ γὰρ τοὺς Ρωμηοὺς καί μόνον
εἰν' ἐπάνω γὰρ νὰ μένῃ
στους αἰῶνας τῶν αἰώνων,
προσφιλεῖς μου πεθαμμένοι.

'Ἐτσι μόνο θὰ συγχώρουν μὴ γὰρ πᾶντ' ἀπὸ δουλειὰ
κι' ἀπὸ δρόσεις κι' ἀπὸ πλούτους,
κι' ὕπνος διαρκὴς γὰρ τούτους
κι' αἰώνια τεμπελιά.

Τί καλὰ πού τὴν περνάτε,
τί καλὰ πού δὲν ξυπνάτε
στὴν κοιλάδα τῶν κλαυθμώνων
μὲ τῆς σκέψης τὸν πόνο.

Κι' ἐγὼ στὸ Βουλευτήριον,
τοῦ κράτους τὸ σωτήριον
καί μέγα κοιμητήριον,
πηγαίνω μὲ τὸν Περικλῆ ν' ἀκούσω γὰρ πολλά
κι' ὕπνος βαρὺς, μολύβδιος, τὰ μάτια μου σφαλᾷ.

Μορφεὺς μορφαίων μᾶς καλεῖ μὲς στὴ γλωσσοκοπία,
κι' ἐκεῖ στὸ Βουλευτήριον
καθὼς στὸ Κοιμητήριον
ὕπνος χωρὶς δνείρατα τῆς φαντασίας πλάνα.

Κι' ἐνῶ κοιμοῦμαι, προσφιλεῖς,
'στὰ θεωρεῖα τῆς Βουλῆς,
ὁ φίλος μου προσεκτικὰ
λόγους ἀκούει σοβαροῦς
ἐπάνω' στὰ διδασκτικά,
'στῆς γλώσσαις καὶ' στοὺς μαλλιαροῦς.

'Στὰς κλεινὰς ἰοστεφάνους τί θεάματα ποικίλα !...
εἶχανε μεγάλα χάλια
καὶ τὰ νέα Καρναβάλια,
παρ' ὀλίγον εἰς τοὺς δρόμους νὰ μὴν ἔβγῃ κι' ἡ γκαμήλα.

Καρναβάλι συμφορᾶς,
ὅλοι' φέτος ἀδρανεῖς,
κι' ἐβαρύνετο κανεὶς
νὰ ντυθῇ καὶ μασκαρᾶς,
κι' ἔβγαине νὰ δῇ τοὺς ἄλλους, μὰ καὶ τοῦτοι' βγήκαν πάλι
γὰ νὰ δοῦν ἐκεῖνον, κι' ἔτσι γὰ τοὺς ἄλλους' βγήκαν ἄλλοι.

Κι' ἂν κι' ὠρίσθησαν προχείρων με παράδες ἀριστεῖα,
μὰ' περίμεναν ἀδίκως εἰς τοῦ Πῶπ καὶ' στὴν Ἑστία
νὰ περάσουν μασκαράδες νὰ μᾶς' ποῦν καμπὸς' ἀστεῖα.

Σήμερα κι' οἱ φουκαράδες
'σῆκωσαν' ψηλὰ τὴν μύτη,
ὅμως ἤλθαν μασκαράδες
καὶ' στὸ πλούσιό μου σπῆτι.

'Αγνωστοί μου καὶ γνωστοί
μοῦπαν ὅλοι : καλησπέρα,
ἓνας τῶπε Γαλλιστί,
κι' ἄλλος πάλ' Ἰταλιστί
μοῦ φωνάζει : μπόνα σέρα.

'Εσκουπίσθησαν σκαλιὰ,
'βγάλαμε καὶ τὰ χαλιὰ,
κι' ἔμεινε γυμνὸ καὶ σκέτο
τοῦ σπητιοῦ μου τὸ παρκέτο.

Μοῦ τσιμπήσανε τῆς γάμπαις
δρὸ γνωστοὶ μασκαρατζικοί...
'πῆρα καὶ καμπόσαις λάμπαις
γὰ τὴν σάλα μὲ τὸ νοῖκι.

Βρὲ καλῶς' στοὺς, βρὲ καλῶς' στοὺς,
τοὺς γνωστοὺς καὶ τοὺς ἀγνώστους.
Εἶχα δυνατὴ βλακεία
κι' ὅπως πέρσιν κυλικεῖα
μὲ νερὸ Δεξαμενῆς,
μὰ δὲν ἔπινε κανεὶς.

'Περάσαμε πολὺ καλὰ,
κι' ἐνῶ συνέβαιναν πολλὰ
'στὰ κράτη τὰ Παρίστρια,
ἐδέχοντο' στοῦ Μεσσαλᾶ
κι' ἐκεῖ' στοῦ Καποδίστρια.

'Ἦλθε κι' ἡ Σαρακοστή με τὴν Καθαρὴν Δευτέρω
κι' ἀνεφώνησε φωνὴ διατόρως ἐδῶ πέρα :
Εὐτυχεῖς οἱ συντριβέντες μ' αὐτοκίνητα τρανῶν
εἰς τὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν.
Μακαρία κι' ἡ γυναῖκα, ποῦ σὲ μάζαν μετεβλήθη
μ' αὐτοκίνητον τοιοῦτον, κι' ἐπευφήμησαν τὰ πλήθη.

Εἰς αὐτὸ τὸ νέον μνημεῖον
ἔξω τῶν ματαιιοτήτων
ἀναπαύετ' ἓνα θῦμα
σεβαστῶν αὐτοκινήτων.

'Πήγαине νὰ προσκαλέσῃ μιὰ γειτόνισσα κι' ἐκείνη
νὰ περάσουν τὴν βραδὴν,
πλὴν εὐτύχησε, παιδιὰ,
πτῶμ' ἀγνώριστον νὰ γίνη.

'Ας ἀνοίγῃ τὰ στραβά του κι' ἓνας κι' ἄλλος κεχνηαῖος
κι' αὐτοκίνητ' ἂν δὲν βλέπῃ νὰ τραβᾷ' στὸν τοῖχο πέρα...
μήτε Πρίγκηπες δὲν φταῖνε, μήτε κι' ὁ γνωστὸς ὁ νέος,
ποῦναι καὶ πατὴρ τοῦ κράτους κι' ἔχει κι' Ὑπουργὸ πατέρα.

Ταυτοκίνητα δὲν φταῖνε, μήτ' ἐκεῖνοι ποῦ σημαίνουν,
φταῖν ἐκεῖνοι, ποῦ κλεισμένοι μες' στὰ σπῆτλια τῶν δὲν με-
ἀλλὰ' βρίσκονται' στοὺς δρόμους σὲ πολιτισμοῦ καιροῦς,
ὅπου κόσμος ἀπειλεῖται με θανάτους τρομεροῦς.

'Στὸ Βασιλείον τῶν νόμων, τῶν θεσμῶν, τῶν παπαγάλων,
εὐτυχεῖς οἱ συντριβέντες μ' αὐτοκίνητα μεγάλων,
ποῦ περνοῦν ἀστραπηδὸν
ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁδῶν.

Κόσμε τῶν αὐτοκινήτων, ἴλεως ἡμῖν γενοῦ,
κι' ὅποιος κόβεται' στὸ μέλλον μ' αὐτοκίνητον τρανοῦ,
καὶ τὸ κράτος θὰ τὸν κλαίῃ καὶ θὰ γίνεταί θυσία
κι' ἡ κηδεία του δαπάνη θὰ τελεῖται δημοσίᾳ,
κι' ὅσον ἄσχημος κι' ἂν εἶναι θὰ τοῦ στέλλουν καὶ στεφάνι,
πιθανὸν καὶ Μαυσωλεῖα τὸ Κουβέρνο νὰ τοῦ κἀνῃ.

Κρεῖμα σεῖς, κεκοιμημένοι, ποῦ πεθάνατε προῶρως
κι' ἀναπαύεσθε' στὸ χῶμα
πρὶν ἰδῆτε κἀν ἀκόμα
κι' αὐτοκίνητα νὰ τρέχουν κατ' ἀνθρώπων παραφόρως.

Κρεῖμα κρεῖμα, δυστυχεῖς, καὶ καθεὶς σᾶς ξανακλαίει,
ποῦ τοῦ τρέχοντος καιροῦ δὲν προφθάσατε τὰ κλέη.
Μήτε τῆς τιμιωτέρας θ' ἀπολαύσετε τιμῆς,
μήτε τῆς χαρᾶς ἡμῶν,
σφάγια νὰ σᾶς προσφέρουν αὐτοκίνητοι τομεῖς
'στῆς προόδου τὸν βωμόν.

Χαίρετε, κεκοιμημένοι, καὶ τοῦ χρόνου τέτοια' μέρα
ταυτοκίνητα λυσσώδη νὰ χημήξουν κι' ἐδῶ πέρα.

Καὶ καμπόσαις ποικίλαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελαῖς.

Ὁφθαλμίατρος ἐν πρώτοις κι' ἀνθρώπος χρυσὸς συγχρόνως
ὁ Δημήτριος ὁ Σβορώνος,
ἐμνηστεύθη με τὴν Ἄννα τὴν Καζακοπούλου τώρα,
μιὰ χαριτωμένη κόρη καὶ τοῦ Πειραιῶς σιγῆρα.
Καὶ' στὰ στέφανα τοὺς εἶπαν, κι' ὁ Ρωμηὸς ἀπὸ ψυχῆς
ἐπευχθῆ εἰς τοὺς γάμους μακαρίους καὶ ταχεῖς.

Ἐκδίδονται κι' οἱ Δήμαρχοι τῶν Ἀθηνῶν, βιβλίον
τὴν δρᾶσιν τὴν δημοτικὴν τῶν Ἀθηνῶν ἐγκλείον.
Γεώργιος Παρασκευόπουλος, ὁ Γραμματεὺς τοῦ Δήμου,
συνέγραψε μ' ἀκρίβειαν ἱστορικὸν δοκίμιον.